



Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarium reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

Principium 3. Non nocet omissa circumstantia, quando salva manet ipsa
Sacramenti substantia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

non peccandi confiteatur; aut, si occasionem non habet propositum saltem confitendi eliciat.

Authoritas.

Desumptum est ex Tridentino Sess. 14. & can. 6. & 7. anathema dicitur illis, qui negaverint Confessionem jure divino institutam, & ad salutem necessariam esse.

Ratio.

Quia, licet per se peccata mortalia etiam per solam contritionem aut actum dilectionis divinæ remitti potuissent, posito tamen quòd Christus Sacramentum Pœnitentiæ instituit, & ad id omnes peccato mortali obnoxios obligavit, re vel voto illud suscipere debent.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Unumquemque peccato mortali obnoxium in articulo mortis ad Confessionem obligari, si occasionem habet, uti omnes Theologi fatentur.

Deducitur 2. Ad eandem etiam obligari omnes, qui, dum Eucharistiam percipere volunt, gravis peccati sibi sunt consci, uti iterum consentiunt Theologi.

Deducitur 3. Extra hæc tempora saltem in Paschate quævis mortalibus peccatis obnoxium ad illa per confessionem expianda obligari, uti ex cap. Omnis utriusque sexus de peccatis & remissis colligitur.

PRINCIPIUM III.

Non nocet omissa circumstantia, quando salva manet ipsa Sacramenti substantia.

Sensus.

Hoc est, si omnes partes ad Sacramentum Pœnitentiæ à Christo requisitæ ponuntur, nihil impedit valorem, etiam si aliqua circumstantia accidentaliter duntaxat, & ad melius esse requisita omittatur.

Authoritas.

Desumptum est ex Barbosa axiom. 100. n. 1. & 17. cui etiam Suar. Salas & alii consentiunt.

Ratio.

Ratio.

Quia hoc ipso, quod circumstantia illa accidentalis
inducatur sit, signum est, eam posse abesse sine ipsius Sacra-
menti corruptione.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Circumstantias speciem quidem mu-
tantes, non autem eas, quæ aggravant tantum peccatum, esse
in confessione explicandas, uti communior hodie sententia
docet.

Deducitur 2. Si quis circumstantiam aliquam sine vio-
lacione famæ alienæ confiteri non possit, aut aliam justam
causam habeat circumstantiam talem reticendi, validè con-
fessurum, etiamsi eam omittat, quia adhuc salva substantia
confessionis formaliter integræ manet, uti communiter sen-
tunt Authores.

Deducitur 3. Non esse ordinariè exprimendam quali-
tatem Personæ confitentis, nisi circumstantia sit ejusmodi, ut
speciem mutet ejusmodi qualitas, ut si Religiosus contra vo-
tum castitatis peccet; tunc enim tenetur dicere, se voto ca-
stitatis obstructum esse, licet non exprimere cogatur, cujus
Religionis sit Religiosus, uti iterum conveniunt Au-
thores.

PRINCIPIUM IV.

Non habet verum Emendationis propositum,
qui non vult vitare peccandi peri-
culum.

Sensus.

Hoc est, qui in occasione proxima constitutus, eandem
imitare non statuit, licet sine gravi suo incommodò possit,
hoc ipso censetur seriam emendandi sese, & à peccato absti-
nendi voluntatem non habere, atque adeò frustra absolutio-
nem sperat.

Authoritas.

Desumptum est ex c. legatur. 24. q. 2. ubi dicitur, nun-
quam in Ecclesia Dei vel ab Apostolis, vel à Pontificibus, vel
pp 5 ab